

[Mimi Jakobsen]

kommunerne i kraft af det kommunale selvstyre må tage ansvaret for i deres egen kommune at gå ud og sige til deres borgere, hvis de mener, det er nødvendigt: Vi bliver nødt til, hvis vi ikke skal skære mere på sådan og sådan og sådan, og hvis de ældre skal have det og det og det, at sætte skatteprocenten op med 0,1.

Jeg tror, at de vil hade det alle sammen. Jeg tror, at socialdemokratiske kommuner vil hade det. Jeg tror, at borgerlige kommuner vil hade det. Jeg tror ikke, at det bliver gjort, hvis det ikke er nødvendigt, men efter min mening er det efterhånden nødvendigt. Efter min mening kan amterne ikke holde til mere i forbindelse med deres sygehusvæsen. Efter min mening kan masser af kommuner ikke klare udviklingen i den statistik, vi alle sammen har beskæftiget os med i dag, uden at de går ud og forklarer deres borgere, at det er til det her formål, og så skal man selvfølgelig ikke bruge det til sytten andre ting.

Jeg tror, at borgerne vil acceptere det, men det kan godt være, at jeg er uenig med fru Kirsten Jacobsen.

Det med fondene må jeg vende tilbage til.

Formanden:

Tilbage til ordførerrækken. Fru Marianne Jøved har ordet.

Marianne Jøved (RV):

Efter Det Radikale Venstres opfattelse er det meget, meget væsentligt og værdifuldt, at der er bred politisk enighed på et så stort og kompliceret område, som ældrepolitikken generelt er.

Derfor var det en virkelig landvinding, da Folketinget enstemmigt i foråret 1987 vedtog det, vi senere har kaldt en ældrepakke. Det drejer sig bl.a. om samspilsproblemer, om forsøg med udbetaling af pension, uanset i hvilken bolig man bor. Det drejer sig om reglerne for praktisk bistand i hjemmet.

Det drejer sig ikke mindst om boligbyggeriet, som har været meget fremme i debatten i dag, hvor plejehjemsbyggeriet blev flyttet fra bistandsloven under Socialministeriet til Boligministeriet. Det blev nemlig ikke, som fru Mimi Jakobsen meget flot understregede det i sit indlæg, forbudt at bygge plejehjem. Den misforståelse skal vi ikke have til at flyve rundt i den danske presse og i den danske befolkning.

Der blev givet mulighed for et meget varieret boligbyggeri for ældre og handicappede, også ud fra den betragtning, at de boliger skulle kunne bruges til andet end ældreboliger, fordi behovene skifter igennem årene.

Så det var godt nok. Det var en sammenhængende og visionær ældrepolitik.

Noget af det, der var meget centralt – her vil jeg ikke mindst henvise til den tidligere socialminister fru Mimi Jakobsens indlæg under den debat, jeg refererer til her; fru Mimi Jakobsen gjorde dengang meget ud af det, stærkt støttet af Det Radikale Venstre i øvrigt, derfor vil jeg gerne trække det frem her – var, at det i virkeligheden også drejer sig om nye holdninger. Det er meget vigtigt, at vi i Folketinget fastholder det, der dengang også blev betragtet som en landvinding, nemlig at nu drejede det sig om nogle nye holdninger til ældre og til ældrepolitikken som helhed. Det holder vi fast i, selv om vi skal lave justeringer af lovgrundlaget.

De holdninger kan man sammenfatte i tre hovedpunkter, som egentlig stammer fra Ældrekommissionens arbejde, nemlig kontinuitet i de ældres liv, selvbestemmelse for de ældre og brug af egne kræfter for de ældre. Det er nogle meget vigtige og gennemgående politiske beslutninger, der er præget af disse nøglepunkter. Heri ligger faktisk også ønsket om at behandle hinanden på en anstændig måde uanset alder.

Jeg vil gerne fuldt ud tilslutte mig det, fru Mimi Jakobsen sagde i sin ordførertale, at ældre er forskellige. De er nøjagtig lige så forskellige i den gruppe, de nu tilhører, fordi de er kommet over et vist antal år, som alle andre grupper i dette samfund er. Ældre har forskellige ressourcer, forskellige problemer, forskellige behov, forskellige slags boliger, forskellig indkomst osv.

Derfor er det galt at lave en ældrepolitik byggede på systemer, der er tilrettelagt efter statistikker og gennemsnitsbetragtninger. Ensartede regler for behandling af ældre er i virkeligheden forkert. Det fører til umyndiggørelse og systemtænkning osv.

Der har været talt boligpolitik, og jeg vil godt understrege, at den lovændring, der skete vedrørende ældreboliger, betød, at det ville være billigere for kommunerne at bygge ældreboliger. Det var meningen, at kommunerne skulle bruge den besparelse til at forbedre serviceniveauet for de ældre. Fru Kirsten Jacobsen har